

σῆκει εἰς τὴν ἐξιδιασμένην ταύτην ἔκφρασιν—εἰς γῆν τὴν ὁποίαν δὲν ἐγγνωρίσατε ὑμεῖς τε καὶ οἱ πατέρες ὑμῶν. Τὸ γεγονός τοῦτο λαμβανόμενον ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐκφράσεως δὲν θέλω κομμεῖ ἔλεος, χαρακτηρίζει ὠρισμένως τὴν ἀνωτέρω προφητείαν ὡς ἀναφερομένην εἰς τὴν ἐνεσιτῶσαν διασπορὰν τοῦ Ἰσραὴλ μετὰ τῶν ἐθνῶν.

Πλὴν καίτοι ὁ Θεὸς ἀπερριψεν αὐτοὺς ἀπὸ πάσης εὐνοίας καὶ ἐλέους πρὸς καιρόν, δὲν θέλει ὁμως ἀφήσει αὐτοὺς ἀπερριμμένους διαπαντός, ἀλλὰ λέγει—Ἱερμ. ιστ'. 13—15: «Ἴδου ἔρχονται ἡμέραι, λέγει ὁ Κύριος, καὶ δὲν θέλουσιν εἰπεῖ πλέον, ζῇ Κύριος, ὅστις ἀνήγαγε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ γῆς Αἰγύπτου· ἀλλὰ ζῇ Κύριος, ὅστις ἀνήγαγε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἐκ τῆς γῆς τοῦ βορρᾶ, [ἐκ Ρωσσίας, ἐνθα τὸ ἥμισυ σχεδὸν τοῦ Ἑβραϊκοῦ γένους κατοικεῖ], καὶ ἐκ πάντων τῶν τόπων ὅπου εἶχε διώξει αὐτούς· καὶ θέλω ἐπαναφέρει αὐτοὺς πάλιν εἰς τὴν γῆν αὐτῶν, τὴν ὁποίαν ἔδωκα εἰς τοὺς πατέρας αὐτῶν».

Θὰ ἡδυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν πληθὺν μαρτυριῶν ἐκ τῶν προφητῶν καὶ ἀποστόλων περὶ τῆς τελικῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἰακώβ, ἡ Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα, μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ πλήρους ἀριθμοῦ διὰ τὸ «σῶμα τοῦ Χριστοῦ» ἐκ τῶν ἐθνῶν, ἀλλ' ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ πράξη τοῦτο ὁ ἴδιος, χρησιμοποιοῦν πρὸς τοῦτο Ταμεῖόν τι Γραφικῶν Παραπομπῶν ἢ Γραφὴν μετὰ παραπομπῶν ἐν περιθώρῳ. Μετὰ τῶν μᾶλλον σαφῶν μαρτυριῶν, τῶν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ, περὶ τοῦ ἐλέους τούτου τοῦ μέλλοντος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν Ἰσραὴλ, εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου, εἰς Πράξ. ιε'. 14—16, καὶ ὑπὸ τοῦ Παύλου Ρωμ. ια'. 26. Ἀλλὰ πρῶτον οὗτοι δέον νὰ πῶσι καὶ τὴν τελευταίαν τρυγίαν τῆς ἐπ' αὐτῶν παιδείας· οὕτω δὲ καὶ ἐκφέρεται ἐν τῇ ἀξιοσημειώτῳ αὐτῇ προφητείᾳ (ἐδάφ, 18). «Καὶ πρῶτον [πρὶν τὸ ἔλεος ἐπέλθῃ] θέλω ἀνταποδώσει διπλᾶ τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν», Ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις, ἥτις ἐνταῦθα μεταφράζεται «διπλᾶ» εἶναι μισδνέχ, καὶ σημαίνει δευτέρα μερίς, ἡ ἐπανάληψις. Οὕτως ἐννοουμένης τῆς λέξεως, ἡ διακήρυξις τοῦ προφήτου εἶναι, ὅτι ἀπὸ τοῦ

χρόνου τῆς ἀπορρίψεως αὐτῶν ἀπὸ πάσης εὐνοίας ἢ ἐλέους, μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἐπανόδου αὐτῶν εἰς τὸ ἔλεος, θέλει εἶσθαι ἐπανάληψις, ἡ διπλασιασμὸς τοῦ χρόνου, τῆς προηγουμένης αὐτῶν ἱστορίας, κατὰ τὸν ὁποῖον χρόνον οὗτοι ἀπελανον τὴν θείαν εὐνοίαν.

Ὡς δεικνύεται ἐν τῷ ὀπισθεν παρατιθεμένῳ σχετικῷ διαγράμματι, ἡ περίοδος τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας ἢ ἐλέους, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν ὑπάρξεως ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ Ἰακώβ, μέχρι τοῦ τέλους τῆς εὐνοίας ταύτης ἐν τῷ θανάτῳ τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸ 33ον ἔτος M. X., ἀποτελεῖται ἐκ 1845 ἐτῶν· εἰς τὸ σημεῖον δ' ἐκείνο ἤρχισε τὸ «διπλοῦν» «μισθὸν ἐχ» — ἡ ἐπανάληψις ἢ διπλασίασις τῆς ἰδίας χρονικῆς διαρκείας, τοῦτέστιν 1845 ἄλλα ἐτη ἄνευ ἐλέους. 1845 ἐτη ἀπὸ τοῦ 33ου ἔτους M. X. λήγουσιν εἰς τὸ 1878 M. X. ὅπερ οὕτω μαρτυρεῖται ὡς ὃν τὸτέρμα τῆς περιόδου τῆς πρὸς αὐτοὺς δυσμενείας. $M. X. 33 + 1845 = 1878 M. X.$

Πάντα τὰ προεκτεθέντα αὐτὰ θέματα ἀναγράφονται σαφῶς ἐν ταῖς προφητείαις, ἀλλ' ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ἀπεκδεχώμεθα ὅπως ἴδωμεν τεκμήριά τινα τῆς ἐπανόδου τοῦ θείου ἐλέους πρὸς τὸν σαρκικὸν Ἰσραὴλ (Ἰακώβ) κατὰ ἡ περὶ τὸ ἔτος 1878 M. X. Τοῦτο δὲ καὶ εὐρίσκομεν ἐν τῷ γεγονότι, ὅτι τὰ ἀπὸ παρωχημένων αἰώνων ἀρνηθέντα εἰς αὐτοὺς προνόμια παραχωροῦνται ἤδη εἰς τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ Ἰουδαίους. Ἦτο δὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔτος ἀκριβῶς — τὸ 1878 M. X., ὅποτε τὸ διπλάσιον αὐτῶν ἐπληρώθη, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐπανόδου τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν λαὸν αὐτὸν ἐπέστη — ὅποτε συνεκροτήθη τὸ «Βερολίνειον Συνέδριον», ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ Λόρδος Βήκονσφελδ (Ἰουδαῖος), πρωθυπουργὸς τότε τῆς Ἀγγλίας, ἦτο μετὰ τῶν ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἐξοχωτέρων προσωπικοτήτων τοῦ κόσμου, καὶ ἔλαβε πρωτεῦον μέρος ἐν αὐτῷ. Ἐκεῖ τε ἡ Ἀγγλία ἀνέλαβε τὴν γενικὴν ἐπὶ τῶν Ἀσιατικῶν ἐπαρχιῶν τῆς Τουρκίας προστασίαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ἡ Παλαιστίνη· ἡ δὲ Τουρκικὴ Κυβέρνησις ἐτροποποίησε τοὺς ἀφορῶντας τοὺς ξένους νόμους αὐτῆς, τὸ ὁποῖον μεγάλως ἐβελτίωσε τὴν θέσιν τῶν ἐν Παλαιστίνῃ οἰκούντων τότε Ἰουδαίων, ὡς ἐπίσης ἤνοιξε κατὰ μέρος τὴν θύραν

«ΟΙ ΔΥΟ ΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ»

—ΠΑΡΑΛΛΗΛΑΙ ΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ—

ΚΑΙΡΟΙ ΤΗΣ ΙΟΥΔΑΪΚΗΣ ΕΥΝΟΙΑΣ, ΕΝ Τῇ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ		Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΘΕΡΙΣΜΟΣ	
1845 + 3 1/2 ἔτη		3 1/2 + 3 1/2 + 33 = 40 ἔτη	
Περίοδος τῆς ἐπεισοδικῆς χάριτος καὶ τῆς ἀνω κλήσεως τῶν ποιῶν, χρονολογούμενη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Μεσίου μέχρι τῆς ἀπορρίψεως καὶ πτώσεως τῆς Βαβυλῶνος		Ἡ εἰσοδος τοῦ Βασιλέως	
Περίοδος τῆς ἐθνικῆς ἐπαύξεως τῶν υἱῶν Ἰακώβ, τοῦ ἐπονομασθέντος Ἰσραήλ, Πατριάρχου Πατριάρχου		Ἡ πτώσις τῆς Βαβυλῶνος	
Πατριάρχου Πατριάρχου		Ἡμέραι ἐκδικήσεως Λουκ. κα'. 22	
Καιρὸς θλίψεως καὶ τελικῆς ἀνατροπῆς		Καιρὸς θλίψεως, ὅποια ποτὲ δὲν ἔ- γινεν ἀφ' οὗ ὑ- πῆρξεν ἔθνος	
Π. Χ. 1813	Μ. Χ. 33	Μ. Χ. 29	Μ. Χ. 1874
Μ. Χ. 29	Μ. Χ. 33	Μ. Χ. 36	Μ. Χ. 1881
Μ. Χ. 70	Μ. Χ. 1915		

δι' ἄλλους ὅπως ἀποκαταστῶσιν ἐκεῖ μετὰ τοῦ προνομίου νὰ ὦσι κάτοχοι πραγματικῆς περιουσίας. Προηγουμένως, ὁ Ἰουδαῖος δὲν ἦτο εἰμὴ «κύων», ὅπως κολαφίζεται, λακτίζεται καὶ βλασφημῆται ὑπὸ τοῦ Μωαμέθανου κυριάρχου του, ἀρνούμενων αὐτῷ καὶ τῶν μᾶλλον κοινωτῶν δικαιοματίων τῆς ὑπάρξεώς του ἐν τῇ γῇ ἣτις εἶναι ἱερὰ εἰς αὐτόν, καὶ ἣτις ἀναμιμνήσκει εἰς αὐτόν τὸ παρελθόν, καὶ τὰς τόσας περὶ τοῦ μέλλοντος ὑποσχέσεις.

Καθ' ὃν χρόνον ἠγοίχθη οὕτως ἐνώπιον αὐτῶν ἡ θύρα διὰ τὴν Παλαιστίνην, εἰς ἄγριος διωγμὸς ἠγέρθη κατ' αὐτῶν ἐν Ρουμανίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, ἰδίως δὲ ἐν Ρωσσίᾳ, ἐνθα εἰσέτι ἐξακολουθεῖ — καὶ ὁλονὲν αὐξάνει. Δι' ἄλλεπαλλήλων νόμων οὗτοι ἀπεστερήθησαν τῶν δικαιοματίων καὶ προνομίων των ὑπὸ τῶν κυβερνήσεων τούτων, ὡς ἐπίσης προσεβλήθησαν ὀχλοκρατικῶς παρὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν γειτόνων ἑωσοῦ ἀναγκάζονται πλέον νὰ ἀναχωρῶσιν ἐκεῖθεν σωρηδόν. Ἀλλὰ καὶ ὁ διωγμὸς αὐτὸς ὡσαύτως εἶναι ἀναμφιβόλως ἔλεος, καθ' ὅτι θέλει συντελεῖν, καὶ συντέτεινεν ἤδη, νὰ ἀναγκάσῃ αὐτοὺς ν' ἀποβλέψωσι πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὰς διαθήκας, καὶ ὑπενθυμίσει αὐτοὺς ὅτι εἰσὶ κληρονόμοι πλουσίων τινῶν ἐπιγείων ἐπαγγελιῶν.

Πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ἐν τούτοις ὅτι τὸ ἔτος 1878 Μ. Χ. δὲν ἦτο εἰμὴ τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς τῆς εἰς τὸν κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ ἐπανακαμπτοῦσης εὐνοίας. Ἐκ τῆς μελέτης ἡμῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος «Τῶν Καιρῶν τῶν Ἑθνῶν», ἐμάθομεν ἤδη ὅτι ἡ Ἱερουσαλήμ καὶ ὁ λαὸς αὐτῆς θέλουσιν ἐξακολουθεῖ καταπατούμενοι — κυβερνώμενοι καὶ πιεζόμενοι ὑπὸ τῶν Ἑθνῶν — «ἑωσοῦ πληρωθῶσιν οἱ Καιροὶ τῶν Ἑθνῶν». συνεπῶς, καίτοι ὁ καιρὸς τῆς εὐνοίας ἤρξατο εἰς τὸ 1878 Μ. Χ., ὁ Ἰουδαῖος δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν **πλήρη εὐνοίαν** ἢ χάριν πρὸ τοῦ 1914 Μ. Χ. Τοιοῦτοτρόπως ἡ εἰς τὴν χάριν ἀνύψωσις αὐτῶν θέλει εἶσθαι βαθμιαία, ὡς ὑπῆρξε καὶ ἡ πτώσις αὐτῶν ἐκ ταύτης. Εἶναι ἀξιοσημεῖωτον ἐπίσης ὅτι αἱ δύο αὗται περίοδοι τῆς πτώσεως καὶ ἀννύψεως αὐτῶν εἰσιν τῆς αὐτῆς ἀκριβῶς διαρκείας. — Ἡ πτώσις ὑπῆρξε βαθμιαία, μετὰ αὐξούσης ταχύτητος ἐπὶ

τριακόντα ἑπτὰ ἔτη, ἀπὸ τοῦ 33ου ἔτους Μ. Χ., ὅποτε ἡ πρὸς αὐτοὺς ὡς ἔθνος εὐμένεια ἐπαύσατο, μέχρι τοῦ 70 Μ. Χ., ὅποτε ἡ ἐθνικὴ αὐτῶν ὑπόστασις ἔληξεν, ἡ γῆ ἡρημώθη, καὶ ἡ Ἱερουσαλήμ κατεστράφη. Ἡ Ἱστορία ἀναγράφει οὕτω τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῆς πτώσεώς των, ἐνῶ αἱ προφητεῖαι ἀναγράφουσι ἐπίσης τὴν τε ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῆς ἀνυψώσεως αὐτῶν—1878 καὶ 1914—δεικνύουσαι ἀκριβῆ τινα παραλλήλιαν ἐκ τριακότια ἑπτὰ ἔτων. Τοῦτο εἶναι ἐν ἐπὶ πλέον μέρος τοῦ μισθονέχ («διπλασίου») αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ προφήτης.

Καίτοι δὲ τὰ σημεῖα τῆς τροπῆς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ καὶ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος σημειοῦνται οὕτω σαφῶς εἰς τὰ ἔτη 33ον Μ. Χ. καὶ 1878 Μ. Χ. κεχωρισμένως, διὰ τῆς ἀπορρίψεως τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῆς εἰς αὐτὸν ἐπανερχομένης εὐνοίας, ἐν τούτοις τὸ ἔργον ἐκάσιτοι ἐκ τῶν αἰῶνων αὐτῶν παρατείνεται ἐπὶ τινα χρόνον καὶ ἐπὶ τοῦ διαδεχομένου αὐτὸν αἰῶνος, Οὕτω τοῦ σημείου τῆς τροπῆς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος ἐπισιάντος, ὁ Χριστιανικὸς αἰὼν ἤρχισε καὶ συνεβάδισε ἐπὶ 37 ἔτη παραλλήλως πρὸς τὸν Ἰουδαϊκὸν αἰῶνα, ἀκριβῶς ὡς ἡ εἰς τὴν εὐνοίαν ἢ χάριν ἐπάνοδος των, ἥτις εἶναι ἐν ἐκ τῶν γνωρισμάτων τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀρχομένου Χιλιετοῦς αἰῶνος, ἤρχισεν ἐν τῇ συντελείᾳ ἡ τῷ θερεισμῷ τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος καὶ συνεβάδισε μετ' αὐτοῦ ἐκ παραλλήλου ἐπὶ 37 ἔτη. Ἐπὶ 37 ἔτη (ἀπὸ τοῦ 33ου Μ. Χ., τοῦ τέλους τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας ὡς ἔθνος, μέχρι τοῦ 70ου Μ. Χ., τοῦ ἔτους τῆς πλήρους αὐτῶν ἀνατροπῆς) ὁ Ἰσραὴλ, ἐξαιρέσει τοῦ πιστοῦ ὑπολοίπου, ἐξηκολούθησε πίπτων, καὶ οἱ πιστεύοντες ἐκ τῶν ἐθνῶν ἐγειρόμενοι—τοῦ μὲν Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος λήγοντος οὕτω, τοῦ δὲ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος ἀρχομένου. Ἐπὶ τριακότια δὲ καὶ ἑπτὰ ἔτη (ἀπὸ τοῦ 1878 μέχρι τοῦ 1914) ὁ αἰὼν τοῦ Εὐαγγέλιου βαίνει πρὸς τὸ τέλος αὐτοῦ, συμφοραὶ δὲ παρασκευάζονται καὶ ἐπέρχονται ἐπὶ τοῦ οὕτω καλουμένου Χριστιανισμοῦ, — ἐξαιρέσει τοῦ πιστοῦ ὑπολοίπου, — καθ' ὃν χρόνον προετοιμάζεται τὸ ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως διὰ τὸν Ἰσραὴλ καὶ πάντας τοὺς λαούς. Δηλαδή, αἱ χρονολογίαι 33 Μ. Χ. καὶ 1878 Μ. Χ., ὑποδεικνύουσι τὸν καιρὸν καθ'

ὅν τὸ ἔργον ἐκάστου τῶν νέων αἰώνων ἰδιαιτέρως ἤρχισε, καίτοι τὸ ἔργον τοῦ θερисμοῦ τοῦ προηγουμένου αἰῶνος, καὶ τῆς καταστροφῆς τῶν ἀπορριμάτων, ἐπειράπη νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ 37 ἔτη ἐν τῷ νέῳ αἰῶνι εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις. Τοιουτοτρόπως ἡ ἐπιπροσθήκη ἐκάστης τῶν περιόδων ἢ οἰκονομιῶν αὐτῶν, ὡς ἐπίσης τὰ τελικὰ ὅρια ἐκάστης, τυγχάνουσι σαφῶς ὠρισμένα.

Διπλοῦν τι ἔργον ἀνήκει εἰς ἐκάστην τῶν οὕτω ἐπιπροστιθεμένων αὐτῶν περιόδων: ἡ κατάρριψις τῆς παλαιᾶς καὶ ἡ ἀνίδρυσις τῆς νέας διατάξεως ἢ οἰκονομίας. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἰουδαϊκὸς αἰὼν καὶ λαὸς δὲν ἦσαν εἰμῇ τύποι ἢ εἰκόνες, δέον νὰ προσδοκῶμεν ὅτι τ' ἀποτελέσματα ἐνταῦθα θέλουσιν εἶσθαι πολὺ πλεόν μεγαλειτέρας ἐκτάσεως ἢ ἐκεῖ, οὕτω δὲ καὶ θέλομεν εὖρει διτὴ συμβαίνει. Τὸ διπλοῦν αὐτὸ ἔργον καταδεικνύεται ἐν τοῖς λόγοις τοῦ προφήτου Ἡσαΐου—« Διότι (1) ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως ἦτο ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ (2) ἔφθασεν ὁ ἐνιαυτὸς τῶν λελυτρωμένων μου—Ἡσα. ξγ'. 4.

Οὐδ' εἶναι αὕτη ἐπιτηδείως πως ἐπινοηθεῖσα καὶ διευθετηθεῖσα ἀντιστοιχία ὅπως ἀνταποκρίνηται οὕτω πρὸς τὰ γεγονότα· καθότι πολλὰ ἐκ τῶν παραλληλιῶν αὐτῶν, καὶ ἄλλαι ἀλήθειαι, ἀνεγνωρίσθησαν ἐκ τῶν προφητειῶν, καὶ ἐκηρύχθησαν, ὡς ἐκτίθενται ἐνταῦθα, πολλὰ ἔτη πρὸ τοῦ 1878 Μ.Χ.—τοῦ ἔτους τούτου προαγγελθέντος ὡς τοῦ χρόνου τῆς ἐπανόδου τῆς πρὸς τὸν Ἰσραὴλ χάριτος, ἐνῷ τοῦτο ἀπεῖχεν εἰσέτι καὶ πρὶν οἷον-δήποτε γεγονὸς χαρακτηρίσῃ αὐτὸ ὡς τοιοῦτον. Ὁ δὲ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος τόμου ἐδημοσίευσεν τὰ συμπεράσματα ταῦτα ὡς ἐκ τῶν Γραφῶν ἐξαγόμενα, καὶ ἐν σχήματι φυλλαδίου, κατὰ τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1877 Μ. Χ.

Ἡ μαρτυρία δὲν ἡδύνατο νὰ εἶναι ἰσχυροτέρα, καὶ ὁμως ἐτηρήθη κεκρυμμένη μέχρι τοῦ παρόντος ὠρισμένου καιροῦ, ὅπως πληθυνθῇ ἡ γνῶσις, καὶ οἱ συνετοὶ [ἐν τῇ ἀληθῶς οὐρανίᾳ διδασκαλίᾳ] ἐννοήσωσι. Γνωρίζομεν ἤδη τὸν καιρὸν ἀκριβῶς—μάλιστα αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν—τῆς ἀπορρίψεως τοῦ Ἰσραὴλ· ὁ Προφήτης δ' ἀφ' ἑτέρου σαφῶς διακηρύττει ὅτι οὗτοι μέλλουσι νὰ λάβωσιν ἐν μισθῶνέχ ἢ τὸ διπλοῦν· ἀπεδείξαμεν δέ, φρονοῦμεν, εὐκρινῶς ὅτι ἡ παράλ

ληλος αὕτη, περίοδος ἀποτελεῖται ἐκ 1845 ἐτῶν διαρκείας καὶ διὲν αὕτη ἔληξε κατὰ τὸ 1878 Μ. Χ. Ὅτι δὲ τὸ ἔτος 1878 Μ. Χ. ἐσημειώθη δι' ἐνδείξεων εὐνοίας τυγχάνει ἐπίσης γεγονὸς ἀναμφισβήτητον. Λάβετε δ' ἐπίσης ὑπ' ὄψιν διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ «διπλοῦ» των τούτου εἶναι ὅπου ὁ Καθηγητὴς Delitzsch ἐδημοσίευσεν τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην Ἑβραϊκὴν μετάφρασιν τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἣτις εἶναι ἤδη ἀνὰ χεῖρας χιλιάδων Ἑβραίων, καὶ διεγείρει μέγα ἐνδιαφέρον. Ἐπὶ πλέον δὲ μὴ λησμονῶμεν διὰ τὴν μεταξὺ τῶν Ἑβραίων μεγίστη Χριστιανικὴ κίνησις, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῶν Ἀποστόλων, ἢ διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ Ραβίνοβιτς (Rabinowitsch) καὶ ἄλλων, διατελεῖ ἤδη ἐν προόδῳ ἐν Ρωσσίᾳ ἔσχε δὲ ἡ κίνησις αὕτη τὴν ἀρχὴν αὐτῆς τόσον σχεδὸν χρόνον μετὰ τὸ 1878 Μ. Χ., ὅποτε «τὸ διπλοῦν» τοῦ Ἰσραὴλ ἐτελείωσεν, ὅσος χρόνος ἐμεσολάβησε διὰ τὴν μεταξὺ τῶν Ἑθνικῶν ἀφύπνισιν, μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ Ἰσραὴλ κατὰ τὸ 33ον Μ. Χ.

Ἀναφέρειτε ἤδη εἰς μνήμην τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου, οἵτινες δεικνύουσιν ἐναργῶς ὅτι ὁ Ἰσραὴλ ἀπερρίφθη ἐκ τῆς θείας χάριτος, καὶ ἀπὸ τῶν ΓΗ·Ι·ΝΩΝ ΔΙΑΘΗΚΩΝ, Αἰτίνες εἰσέτι ἀνηκοῦσιν εἰς αὐτοὺς, ἕως οὗ εἰσέλθῃ τὸ πλήρωμα, ἢ ὁ πλήρης ἀριθμὸς ἐκ τῶν Ἑθνῶν—ἕως τοῦ τέλους τῆς Εὐαγγελικῆς κλήσεως—καὶ τότε θὰ ἴδῃτε διὰ τὸ ἔτος 1878 εἶναι ἀξιοσημειώτως τις χρονολογία, βαθέως ἐνδιαφέρουσα τὸν Πνευματικὸν Ἰσραὴλ—καὶ οὐχ' ἥτιον σπουδαία δι' αὐτὸν παρ' ὅτι αὕτη εἶναι διὰ τὸν κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ.

Ὅπως οὐδεὶς ἄλλος πλὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐγνώριζε τὴν σημασίαν τοῦ τέλους τοῦ αἰῶνος τοῦ Νόμου, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου (καὶ οἱ ἀπόστολοι αὐτοὶ ἀκούη δὲν ἐγνώριζον εἰμὴ κατὰ μέρος, καὶ ἀμυδρῶς ἔβλεπον μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς), οὕτω καὶ σήμερον δυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν διὰ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ μόνον, τὸ κεχρισμένον διὰ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος, θὰ ἴδῃ σαφῶς τὸ τέλος τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, καὶ τὴν βαρεῖαν αὐτοῦ σπουδαιότητα. Οἱ πτωχοὶ Ἰουδαῖοι, καὶ πολλοὶ καθ' ὁμολογίαν Χριστιανοί,

δὲν γνωρίζουσι καὶ ἀκόμη τὴν μεγάλην οἰκονομικὴν μεταβολὴν, ἣτις ἔλαβε χώραν κατὰ τὴν πρώτην ἔλευσιν—τὴν συντέλειαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος, καὶ τὴν ἔναρξιν τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου. Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τόρα ὀλίγοι γνωρίζουσιν ἢ θὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπίγνωσιν, μέχρις οὗ ἐξωτερικαὶ μαρτυρίαι ἀποδείξωσιν εἰς τοὺς φυσικοὺς αὐτῶν ὀφθαλμούς, ὅτι διατελοῦμεν ἤδη εἰς τὸ τέλος τοῦ «θερισμοῦ» τοῦ Αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ διὰ τὸ ἔτος 1878 μ. Χ. ἐχάραξεν ἔν τῷ ὅσῳ σημεῖον. Οὐδὲ προωρίσθη ὅπως ἄλλοι, ἐκτὸς τοῦ ὀλίγου ἀριθμοῦ τῶν πιστῶν, ἴδωσι καὶ γνωρίσωσι, καὶ μὴ διατελῶσιν ἐν σκότει μετὰ τοῦ κόσμου—«Εἰς ὑμᾶς ἐδόθη νὰ γνωρίσητε», ἔλεγεν ὁ Κύριος ἡμῶν.

Ἄλλ' ἐνδέχεται νὰ εἰπωσὶ τινες ὅτι, Καίτοι ὁ Ἱερεμίας ἦν πράγματι προφήτης τοῦ Κυρίου, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ μαρτυρία, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ «μισθόνέχ» ἢ τὸν διπλασιασμόν τῶν δοκιμασιῶν τοῦ Ἰσραὴλ, πρέπει νὰ εὐλαβῇται, θὰ ἡδυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὴν μαρτυρίαν ἰσχυροτέραν ἐὰν ἄλλος τις προφήτης ἀνέφερε τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἀπαντῶμεν ὅτι ἡ διακήρυξις ἐνὸς ἀξιολύτου προφήτου εἶναι καλὴ καὶ ἐπαρκὴς βάσις πρὸς πίστιν, καὶ ὅτι πολλαὶ ἐκ τῶν σημαινουσῶν ἀποδείξεων τῶν ἀφορουσῶν τὴν πρώτην ἔλευσιν προελέχθησαν παρ' ἐνὸς προφήτου καὶ μόνον οὐχ' ἥτιον, ὁ Θεός, ὁ πλούσιος ἐν ἐλέει καὶ λίαν οἰκτίρων, ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀδυναμίαν τῆς πίστεως ἡμῶν, καὶ ἀπήντησεν εἰς τὰς προσευχὰς ἡμῶν προκαταβολικῶς, προμηθεύσας ἡμῖν πλέον τῆς μιᾶς μαρτυρίας.

Στρέψατε ἤδη εἰς τὴν προφητείαν τοῦ Ζαχαρίου (θ' . 9—12). Ἐν προφητικῇ ὀπτασίᾳ οὗτος βαδίζει παραπλεύρως τοῦ Ἰησοῦ ὡς ὁ Κύριος εἰσέρχεται εἰς Ἱερουσαλὴμ καθήμενος ἐπὶ πώλου ὄνου—τὸ 33ον Μ.Χ., πέντε ἡμέρας πρὸ τῆς σταυρώσεώς του (Ἰωάν. ιβ' . 1—12), καὶ ὁ Προφήτης κραυγάζει πρὸς τὸν λαόν, «Χαῖρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· ἀλάλαζε, θύγατερ Ἱερουσαλὴμ· Ἰδοὺ, ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται πρὸς σέ· αὐτὸς εἶναι δίκαιος καὶ σώζων· πραῦς καὶ καθήμενος ἐπὶ ὄνου, καὶ ἐπὶ πώλου υἱοῦ ὑποζυγίου». Σημειώσατε ἤδη τὴν σαφῆ ἐκπλήρωσιν τῶν λόγων τούτων—Ματθ. κα' . 4—9,

43. Ἰωάν. ιβ'. 12—15, Λουκ. ιθ'. 40—42. Πᾶν μέρος τῆς προφητείας ταύτης ἐξεπληρώθη, ἀκόμη καὶ μέχρι τῶν ἐπευφημιῶν. Ὅποτε ὁ λαὸς ἐπευφήμει κράζων Ὡσαννά! οἱ Φαρισαῖοι ἀπήτησαν ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν νὰ ἐπιπλήξῃ αὐτούς, ἀλλ' ὁ Κύριος ἀπεποιήθη, εἰπὼν· « Λέγω ὑμῖν ἐὰν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κράξουσιν ». Διαιτί; Διότι εἶχε προφητευθῇ δι' αὐτὸν ὅτι ἐλάμβανε χώραν ἢ τοιαύτη ἐπευφημία, καὶ πᾶσα λεπτομέρεια ἐν τῇ προφητείᾳ ἔδει νὰ ἐκπληρωθῇ. Ἡ ἀκριβολόγος αὕτη λεπτομέρεια περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν προφητειῶν ἃς αὐξήσῃ τὴν ἡμετέραν πεποίθησιν εἰς τὰ λεγόμενα ὑπὸ τε τοῦ προφήτου τούτου καὶ ἄλλων.

Μετὰ τὴν σύντομον ὑπόδειξιν τῶν κακῶν συνεπειῶν αἰτινες ἤθελον ἐπακολουθήσει τὴν ἀπορρίψιν τοῦ βασιλέως αὐτῶν (Ζαχαρ. θ' 10), ὁ προφήτης, λαλῶν ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἰεχωβά, προσφωνεῖ αὐτούς ὡς ἐξῆς (ἐδφ. 12): « Ἐπιστρέψατε εἰς τὸ ὄχυρμα (τὸν Χριστόν), δέσμοι τῆς ἐλπίδος: **ἔτι καὶ σήμερον** κηρύττω δι' ἐμὲ ὅτι θέλω ἀνταποδώσει ΔΙΠΛᾶ εἰς σέ ». Ἡ λέξις **διπλᾶ**, ἐνταῦθα, εἶναι ἢ αὐτὴ λέξις ἢ ὑπὸ τοῦ Ἱερεμίου χρησιμοποιουμένη — μισσνέχ — ἐπανάληψις, ἢ ἄλλη ἴση μερίς. Ὁ Ἰσραὴλ ἦτο ἐπὶ ἔτη ὑπὸ τὸν Ρωμαϊκὸν ζυγόν, ἀλλ' ἦσαν « δέσμοι τῆς ἐλπίδος », ἐλπίζοντες εἰς μέλλοντα βασιλέα ὅστις ἤθελεν ἐλευθερώσει καὶ ἀνυψώσει αὐτούς εἰς τὴν ὑποσχεθεῖσαν κυριαρχίαν τῆς γῆς. Ἦδη ὁ βασιλεὺς αὐτῶν, ὁ ὀχυρὸς αὐτῶν πύργος, εἶχεν ἔλθει, πλὴν τόσον πραῦς, καὶ τόσον ταπεινός, ὥστε δὲν ἠδύναντο ν' ἀναγνωρίσωσιν αὐτὸν ὡς τοιοῦτον ἐλευθερωτὴν. Ἐπὶ πλέον δὲ οὗτοι ἦσαν δέσμοι τῆς Ἀμαρτίας, καὶ ὁ Ἐλευθερωτὴς οὗτος ἐπεδίωκεν ἐπίσης καὶ τὴν μεγαλειτέραν ταύτην ἀπελευθέρωσιν των. Ὁ Κύριος ἡμῶν ἔζησε μετ' αὐτῶν ἐπὶ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη, ἐκπληρῶν τὰς Γραφὰς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, καὶ τότε ἐπέστη ἡ τελευταία καὶ ὀριστική δοκιμασία των — ἤθελον ἀποδεχθῇ αὐτόν, τὸν Κεχρισμένον τοῦ Κυρίου, ὡς τὸν Βασιλέα αὐτῶν, ἢ οὐ; Ἡ τοῦ Θεοῦ πρόγνωσις δι' οὗτοι ἤθελον ἀπορρίψει τὸν Μεσσίαν, ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν λόγων τοῦ Προφήτου — « **ἔτι καὶ σήμερον** κηρύττω δι' ἐμὲ θέλω ἀνταποδώσει διπλᾶ εἰς σέ ».

Ἡ προφητεία αὕτη οὐχὶ μόνον οὐδεμίαν ἀφίνει ἀμφιβο-

λίαν περὶ τοῦ ὅτι διπλῇ—διπλασίᾳ παιδείᾳ προσετέθη εἰς τὴν πείραν τοῦ Ἰσραὴλ, ἐξ αἰτίας τῆς παρ' αὐτῶν ἀπορρίψεως τοῦ Μεσσίου—ἀλλ' αὕτη σημειοῖ τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς καθ' ἣν τὸ διπλοῦν αὐτὸ ἤρχισε, καὶ καθιστᾷ τὰ ἐκ τῆς προφητείας Ἱερεμίου ἐξαγόμενα συμπεράσματα, καὶ διὰ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου ἡμῶν, « Ἴδου ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν » προσεπιβεβαιούμενα, διπλασίως ἰσχυρά, ἀκριβῆ καὶ σαφῆ.

Ἀνακαλέσαστε εἰς μνήμην τοὺς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον καὶ ἐν σχέσει πρὸς ταῦτα λόγους τοῦ Κυρίου ἡμῶν—« Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, ἡ ἀποκτείνουσα τοὺς προφῆτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν· ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, δν τρόπον ὄρνις ἐπισυνάγει τὰ νεοσσά αὐτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθέλησατε. Ἴδου ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν »· λέγω γάρ ὑμῖν, οὐ μὴ με ἴδῃτε ἀπ' ἄρτι, ἕως ἃν εἴπητε [ἐκ καρδίας], Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου » (Ματθ. κγ' 37—39). Ἐπίσης ἀναγινώσκομεν ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς δοκιμασίας αὐτῶν, « ὡς ἤγγισεν, [καθήμενος ἐπὶ τοῦ πώλου], ἰδὼν τὴν πόλιν ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτήν, εἰπὼν, « Εἰ ἔγνωσ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ καὶ σὺ τὰ πρὸς εἰρήνην· νῦν δὲ ἐκρύβη ἀπὸ ὀφθαλμῶν σου » (Λουκ. ιθ'. 40, 42). Δόξα τῷ Θεῷ, ἥδη ὁπότε τὸ διπλοῦν αὐτῶν ἐπληρώθη, δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ὅτι ἡ τύφλωσις αὐτῶν ἄρχειται αἰρομένη. Τοῦτο δὲ χαροποιεῖ τοὺς ἁγίους διὰ λόγους ἀφορῶντας αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἐπίσης, διότι διαβλέπουσιν ὅτι ἡ ἐνδόξασις τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ πλησιάζει.

Ἀλλ' ὁ ἀγαπητὸς ἡμῶν Πατήρ, ὅστις πασιφανῶς ἠθέλησε νὰ στερεώσῃ καὶ ἐπαναπαύσῃ τὰς καρδίας ἡμῶν πέραν πάσης ἀμφιβολίας ἐπὶ ἐνὸς μικροῦ δημείου, τὸ ὁποῖον ἀποφασίζει καὶ ἀποδεικνύει τόσα πολλὰ, ἐπληροφόρησεν ἡμᾶς περὶ τοῦ «διπλοῦ» τοῦ Ἰσραὴλ καὶ δ' ἐνὸς ἄλλου ἐκ τῶν μᾶλλον τετιμημένων αὐτοῦ δούλων—τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου.

Ὁ προφήτης οὗτος λαμβάνει ὡς ἀφειτηρίαν αὐτοῦ τὸν ἡμέτερον καιρὸν τοῦ τέλους, — τὸ 1878, — τὸν χρόνον καθ' ὃν τὸ «διπλοῦν» (μισσινέχ) ἐπληρώθη, καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἥδη ζῶντας ἀποτεινόμενος δίδει ἡμῖν τὸ διάγγελμα

τοῦ Θεοῦ, λέγων: « Παρηγορεῖτε τὸν λαόν μου, λέγει ὁ Θεός σας· λαλήσατε παρηγορητικὰ πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ φωνήσατε πρὸς αὐτήν, διτι ὁ καιρὸς τῆς ταπεινώσεως αὐτῆς ἐπληρώθη, διτι ἡ ἀνομία αὐτῆς συνεχωρήθη. Διότι ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς Κυρίου ΔΙΠΛΑΣΙΟΝ * διὰ πάσας τὰς ἁμαρτίας αὐτῆς. — Ἡσα. μ'. 1, 2.

Ὁ μελετῶν ἐπὶ τῶν προφητειῶν ἔχει βεβαίως παρατηρήσει πῶς οἱ προφῆται ἐκφέρουσι τὰς ἐαυτῶν προφητείας ἀπὸ διαφορῶν σημείων ἀπόψεως, ἐνίοτε λαλοῦντες περὶ μελλόντων πραγμάτων ὡς μελλόντων, καὶ ἐνίοτε λαμβάνοντες θέσιν εἰς μέλλοντα χρόνον καὶ λαλοῦντες περὶ τῶν μελλόντων γενέσθαι ὡς ἐὰν αὐτοὶ ἦσαν εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους, περὶ ὧν προφητεύουσιν. Ὁ Ἡσαΐας, ἐπὶ παραδείγματι, λαλῶν περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν, λαμβάνει θέσιν παρὰ τὴν φάτιν, ὅπου ἔκειτο τὸ νήπιον Ἰησοῦς, ὁπότε λέγει, « Παιδίον ἐγεννήθη εἰς ἡμᾶς, Υἱὸς ἐδόθη εἰς ἡμᾶς, καὶ ἡ ἐξουσία θελεῖ εἶσθαι ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ » κλπ. (Ἡσα. θ' 6). Τὸ Βιβλίον τῶν Ψαλμῶν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μελετηθῇ πρὸς κατανόησιν ἐὰν μὴ πρότερον ἀναγνωρισθῇ ἡ ρηθεῖσα ἀρχή. Καλλίτερον παράδειγμα ἐξεικονίζον τὴν ἀρχὴν τῶν διαφορῶν προφητικῶν ἀπόψεων δὲν δύναται νὰ δοθῇ εἰμὴ αἱ τρεῖς προφητεῖαι αἱ ἀφορῶσαι τὸ «διπλοῦν ἢ «διπλάσιον» τοῦ Ἰσραήλ, τὰς ὁποίας ἤδη ἀνεφέρομεν. Ὁ Ἱερεμίας προεῖπεν δι' ἡθελον ἔλθει ἡμέραι ὅποτε ὁ Θεὸς ἠθελε διασκορπίσει αὐτοὺς μεταξὺ πάντων τῶν ἐθνῶν, καὶ ὅτι, ἀφοῦ οὗτοι θὰ ἔχωσι λάβει τὸ «ΔΙΠΛΟΥΝ», ἠθελεν ἐπισυνάξει αὐτοὺς καὶ πάλιν δι' ἐκδηλώσεως κραταιοτέρας δυνάμεως ὑπὲρ αὐτῶν ἢ ἐκείνης δι' ἧς ἡλευθερώθησαν ἐκ τῆς Αἰγυπτιακῆς δουλείας. Ὁ Ζαχαρίας, ἀφ' ἑτέρου, λαλεῖ ὡς ἐὰν ἔζη ἐν τῷ καιρῷ καθ' ὃν ὁ Χριστὸς προσέφερεν ἑαυτὸν ὡς τὸν βασιλέα των, καὶ γνωρίζει ἡμῖν διτι τότε, κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἤρξατο ὑπολογιζόμενον τὸ «διπλοῦν» αὐτῶν. Ὁ Ἡσαΐας, τέλος, ἴσταιται παρ' ἡμῖν, εἰς τὸ 1878 Μ. Χ., καὶ ἐφι-

* Ἡ Ἑβραϊκὴ λέξις ἐνταῦθα, ἡ μεταφραζομένη «διπλάσιον», εἶναι «κέφελ», ἣτις σημαίνει διπλάσιον, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν πράγματός τινος, διπλωθέντος εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ.

σιτὰ τὴν προσοχὴν ἡμῶν ἐπὶ τοῦ γεγονότος διὸ ὁ Θεὸς ἔχει ἤδη προδιατάξει **ὠρισμένον χρόνον**, καθ' ὃν μέλλει νὰ προσλάβῃ τὸν Ἰσραὴλ ὑπὸ τὴν εὐνοίαν του, καὶ διὸ ὁ προσδιωρισμένος οὗτος χρόνος εἶναι τὸ **διπλοῦν** ἢ ἀντίστοιχον τοῦ χρόνου τῆς προτέρας πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας· λέγει δ' ἡμῖν διὸ δέον ἤδη ν' ἀναγγεῖλωμεν ἡμεῖς τὴν παρήγορον αὐτὴν ἀγγελίαν πρὸς τὸν Ἰσραὴλ, διὸ τὸ **διπλοῦν** αὐτῶν ἐπληρώθη — διὸ ὁ διωρισμένος αὐτῶν χρόνος ἐτελείωσεν. Ἦθελεν εἶσθαι ὄντως δυσχερὲς τὸ ν' ἀποφασίσῃ τις ποία ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν προφητειῶν εἶναι ἡ ἰσχυροτέρα, καὶ ἡ μᾶλλον σπουδαιότερα. Ἐκάστη ἐξ αὐτῶν κέκτηται σπουδαιότητα καθ' ἑαυτὴν, καὶ ἑκάστη εἶναι καθ' ἑαυτὴν ἰσχυρά. Ἀλλ' ὁμοῦ ἡνωμένοι αὐταὶ ἀποτελοῦσι τριπλοῦν σχοινίον θαυμασίας ἰσχύος διὰ τὰ ταπεινά, φιλομαθῆ καὶ πιστὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δύναμις τῶν προφητικῶν αὐτῶν λόγων αὐξάνει ὁπόταν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν διὸ οἱ προφῆται οὗτοι ὄχι μόνον ἔζησαν καὶ ἔγραψαν πρὸ ἑκατοντάδων ὁλῶν ἐτῶν, ἀλλ' ὅτι ἔγραψαν πράγματα ὁλῶς ἐναντία πρὸς τὰς Ἰουδαϊκὰς προσδοκίας. Ἀναμφιβόλως ἔλλιπεις πίστεως, καὶ **βραδεῖς τὴν καρδίαν** εἰς τὸ νὰ πιστεύωσι πάντα ὅσα ὁ Θεὸς ἐλάλησε διὰ τῶν προφητῶν, πρέπει νὰ εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ ἴδωσιν εἰς τὴν σαφῆ καὶ ἑναρμόνιον αὐτὴν μαρτυρίαν, τὸν δάκτυλον καὶ τὴν πολιτείαν τοῦ Θεοῦ.

Ἐάν τις ἤθελεν ἀντιτάξει διὸ τὸ Βερολίνειον Συνέδριον — καὶ τὰ κατ' αὐτὸ πεπραγμένα, δὲν εἶναι ἀρκοῦντως σημαντικὴ ἑναρξίς τῆς εἰς τὸν Ἰσραὴλ ἐπιστρεφούσης χάριτος ἢ εὐνοίας τοῦ Θεοῦ, ἀποκρινόμεθα διὸ τοῦτο ἦν πολὺ μᾶλλον ἀξιοσημεῖωτος ἐπιστροφὴ εὐνοίας, παρ' ὅτι ἡ πρᾶξις τῆς εἰσόδου τοῦ Κυρίου ἡμῶν εἰς Ἱερουσαλήμ, καθημένου ἐπὶ πώλου, ἦτο ἔνδειξις δυσμενείας. Οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο τῶν γεγονότων αὐτῶν ἀνεγνωρίσθησαν ὥς ἐκπλήρωσις προφητείας, καθ' ὃν χρόνον ἔλαβον χώραν. Τὴν σήμερον δὲ ὑπάρχουσι πολλαὶ περισσότητες χιλιάδες ἀνθρώπων, οἵτινες γνωρίζουσι περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ «**διπλασίου**», παρ' ὅτι ὑπῆρχον μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς ἄνθρωποι γνωρίζοντες διὸ τὸ διπλοῦν εἶχεν ἀρχίσει ἀκριβῶς πρὸ ὀλίγου μόλις χρόνου. Οὕτως ὅθεν βλέπομεν διὸ

τὸ παιδίον, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ Συμεὼν εἶπεν δι' ἑκεῖτο εἰς πτωθεῖν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ (Λουκ. β 34), ἐγένετο ἡ πτωθεῖς ἡ ὁ λίθος τοῦ προσκόμματος εἰς τὸν κατὰ σάρκα Ἰσραὴλ ὡς ἔθνος εἶδομεν δὲ τίνι τρόπῳ Αὐτοῦ, ὡς Κεφαλὴ καὶ Ἀρχηγὸς τοῦ Πνευματικοῦ Ἰσραὴλ, μέλλει νὰ εἶναι ὁ Ἐλευθερωτὴς αὐτοῦ, νὰ ἀναστήσῃ τὸν σαρκικὸν οἶκον, καὶ ἐπανορθώσῃ τὰ πάντα ἀφοῦ ὁ δι' αὐτοὺς «ὠρισμένος χρόνος», τὸ «διπλοῦν» αὐτῶν, πληρωθῇ. Νῦν δὲ βλέπομεν τὸ διπλοῦν αὐτῶν πληρωθὲν, καὶ τὴν πρὸς τὸν Ἰσραὴλ εὐνοίαν ἀρχομένην. Ὡς δὲ σημειοῦμεν τὰς ἐκπληρώσεις ταύτας τοῦ Λόγου τοῦ Πατρὸς ἡμῶν, αἱ καρδίαι ἡμῶν γηθοσύνης δύνανται νὰ ψάλλωσιν,

Ὅποσον πιστοὶ μαθηταὶ δι' ἐσᾶς,
Θεμέλιον κεῖται ὁ τὰς Θείας Γραφάς.

Ἐνῶ δὲ οὕτω βλέπομεν τὴν ἀπὸ τῆς χάριτος πτώσιν τοῦ Ἰσραὴλ, τὴν κατὰ συνέπειαν ζημίαν αὐτῶν, καὶ τὴν αἰτίαν ὧν τούτων, ἃς μὴ λησμονῶμεν δι' αὐτὴν καὶ ἐν τούτῳ ἀκόμῃ οὗτοι προεικονίζον τὸν κατ' ὄνομα Πνευματικὸν Ἰσραὴλ, καὶ δι' αὐτοὶ προφητῶντες ἔχουσι προεῖπει τὴν πρόσκοψιν καὶ πτώσιν καὶ τῶν δύο οἴκων τοῦ Ἰσραὴλ—«(Αὐτοῦ) θελεῖ εἰσθαι διὰ πέτραν προσκόμματος, καὶ διὰ βράχον πτώσεως εἰς τοὺς δύο οἴκους τοῦ Ἰσραὴλ»—Ἡσα. η . 14.

Ὡς ἀληθῶς ἔλαβε χώραν ἀπόρριψις καὶ πτώσις τοῦ κατ' ὄνομα Σαρκικοῦ Ἰσραὴλ, ὡς εἶδομεν, ἐξίσου ἀκριβῶς μέλλει νὰ λάβῃ χώραν παρομοία ἀπόρριψις καὶ πτώσις τοῦ κατ' ὄνομα Πνευματικοῦ Ἰσραὴλ, τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ διὰ παρομοίους λόγους. Ἡ ἀπόρριψις καὶ πτώσις τοῦ ἑνὸς περιγράφονται τόσον ζωηρῶς ἐν ταῖς Γραφαῖς ὅσον καὶ αἱ τοῦ ἑτέρου. Ὅσον δ' ἐπίσης τυγχάνει ἀληθὲς δι' ὑπόλοιπόν τι ἐκ τοῦ σαρκικοῦ Ἰσραὴλ ἐσώθη, διαφυγὸν τὴν τύφλωσιν καὶ πτώσιν διὰ πρᾶότητος καὶ πίστεως, οὕτως ἐξίσου πορρόμοιόν τι ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ κατ' ὄνομα Πνευματικοῦ Ἰσραὴλ θέλει διασωθῇ ἀπὸ τῆς τυφλώσεως καὶ πτώσεως τοῦ ὀνοματικοῦ συνόλου κατὰ τὸν «θερισμὸν», ἡ τὴν συντέλειαν τοῦ αἰῶνος. Οὕτω δὲ τὰ τελευταῖα μέλη τῆς ἀληθοῦς Ἐκ-

κλησίας, τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέλλουσι νὰ χωρισθῶσιν ἀπὸ τῆς κατ' ὄνομα Ἐκκλησίας, — ὅπως ἐνωθῶσι μετὰ τῆς ἐνδόξου αὐτῶν κεφαλῆς. Οὗτοι καὶ μόνοι (τὸ ἐκλεγέν ὑπόλοιπον ἐκ τοῦ σαρκικοῦ Ἰσραὴλ κατὰ τὴν πτῶσιν αὐτοῦ, καὶ ὁ μικρὸς ἀριθμὸς τῶν πιστῶν τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ κατὰ τὸ τέλος αὐτοῦ ζῶντος ὑπολοίπου) ἀποτελοῦσι τὸν ἀληθινὸν «Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ». Οὗτοι εἰσιν οἱ Ἐκλεκτοὶ — οἱ δεδικαιωμένοι διὰ πίστεως εἰς τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Χριστοῦ, οἱ καλούμενοι νὰ θυσιάσωσι μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ συγκληρονομήσωσι μετ' αὐτοῦ, οἱ ἐκλεγόμενοι διὰ τῆς πίστεως τῆς ἀληθείας, καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ πνεύματος τῆς ἀληθείας, καὶ ὄντες πιστοὶ μέχρι θανάτου. Μετὰ τῆς συμπληρώσεως τῆς ἐκλογῆς τοῦ σώματος τούτου, ἐν τῷ θερισμῷ τοῦ παρόντος αἰῶνος, δυνάμεθα νὰ προσδοκῶμεν μεγάλην τινὰ ταραχὴν μεταξὺ τοῦ σίτου καὶ τῶν ζιζανίων διότι πολλὰ θεία εὐλογίαι, χορηγηθεῖσαι εἰδικῶς χάριν τῶν ὀλίγων πιστῶν, θέλουσιν ἀποσυνρῆθαι ἀπὸ τῶν ὀνόματι Χριστιανικῶν πληθυσμῶν, ὅποταν τὸ μικρὸν ποίμνιον, διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ὁποίου αἱ εὐλογίαι αὗται ἐχορηγήθησαν, θὰ ἔχη συμπληρωθῇ.

Δέον δ' ἐπίσης νὰ προσδοκῶμεν ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἡ τάξις θέλει εἶσθαι, ὡς καὶ ἐν τῷ τυπικῷ Ἰουδαϊκῷ θερισμῷ, ἔργον διαχωρισμοῦ, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Προφήτου, «Συναθροίσαιτέ μοι τοὺς δούλους μου, οἵτινες ἔκαμον μετ' ἐμοῦ συνθήκην ἐπὶ θυσίας» (Ψαλμ. ν . 5) Ὡς δὲ τὸ 33 Μ. Χ. ἐσημείωσε τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ ὀνόματι Ἰουδαϊκοῦ οἴκου, εἰς τὴν δυσμένειαν, τὴν διάλυσιν καὶ τὴν ἀνατροπὴν αὐτοῦ ὡς σιστήματος, οὕτως ἡ ἀντιστοιχοῦσα χρονολογία τοῦ 1878 Μ. Χ., ἐσημείωσε τὴν ἀρχὴν τῆς δυσμενείας, τῆς διαλύσεως καὶ ἀνατροπῆς τοῦ ὀνόματι Πνευματικοῦ Ἰσραὴλ, περὶ τοῦ ὁποίου θὰ ἔχωμεν νὰ εἴπωμεν πλείονα ἐν τοῖς ἐπομένοις κεφαλαίοις.

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Λαμβάνοντες ὡς δεδομένον διὰ αἱ προηγηθεῖσαι μαρτυρίαι εἶσιν ἀναμφισβήτητοι καὶ ἱκανοποιητικαί, προβαίνομεν ἤδη ἵνα ἀποδείξωμεν χρονολογικῶς: Πρῶτον, διὰ ὃ Ἰουδαϊκὸς

αίων, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ οἶκος αὐτῶν ἀφένθη εἰς αὐτούς, ὅποτε καὶ ἤρχισεν ὑπολογιζόμενον τὸ διπλοῦν αὐτῶν ἢ δεύτερον μέρος, εἶναι 1845 ἐτῶν διαρκείας· καὶ δεύτερον, διὰ τὸ διπλοῦν ἔληξεν εἰς τὰ 1878 Μ. Χ., καὶ ἐπομένως ὁ καιρὸς τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας ἤρχισε τότε—ὅπερ εἶναι ταῦτοχρόνως ἀπόδειξις τῆς λήξεως τῶν διὰ τὸν εὐαγγελικὸν αἰῶνα εὐνοιῶν.

Τὸ δεύτερον ζήτημα οὐδεμίαν πράγματι ἀπαιτεῖ ἀπόδειξιν· διότι, γνωστοῦ ὄντος τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν ἀπέθανεν εἰς τὸ 33ον Μ.Χ., εἶναι εὐκόλον νὰ προσθέσωμεν 1845 ἔτη εἰς τὰ 33 Μ. Χ., καὶ εὗρωμεν τὸ ἔτος 1878, ὡς τὸ ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖον ἤρχισεν ἡ πρὸς τὸν Ἰσραὴλ εὐνοια, δοθέντος διὰ δυνάμεθα ν' ἀποδείξωμεν τὴν πρώτην ἡμῶν πρότασιν, διὰ δηλ. ἡ περίοδος, καθ' ἣν ὁ Ἰσραὴλ ἀνέμενε τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τὴν εὐνοίαν Αὐτοῦ, ἦτο περίοδος ἐκ 1845 ἐτῶν.

Ἡ διάρκεια τῆς περιόδου ταύτης ἀποδεικνύεται τελείως ἐν τῷ περὶ Χρονολογιῶν κεφαλαίῳ, ἐξαιρέσει ἑνὸς μόνου μέρους, τοῦτέστιν, τῆς περιόδου ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ μέχρι τῆς ἐξόδου τοῦ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου. Ἡ διάρκεια τῆς περιόδου ταύτης ἀπεκρύβη, ἢ ἐκαλύφθη κατὰ ἰδιόρρυθμόν τινα τρόπον, ἕως ἐσχάτως, μέχρις οὗ παρετηρήθη ὅτι ἡ διάρκεια τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος ἦν ἄγνωστος, καὶ ὅτι, ἄνευ ταύτης, τὸ διπλάσιον αὐτῆς δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ καταμετρηθῇ, καὶ ἂν ἀκόμη αἱ ἀφορῶσαι τὸ διπλάσιον αὐτὸ προφητεῖαι ἐγνωρίζοντο καὶ κατενοοῦντο. Ἡ Χρονολογία ρέει ὁμαλῶς μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου μέχρι τῆς ἐξόδου τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, οὐδεμία ὑπάρχει ἐνιαία ἀναγραφή. Διάφοροι νύξεις παρέχονται τμηματικῶς τῇδε κάκεισε, ἀλλ' οὐδὲν συνεχὲς νῆμα διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἠδυνάμεθα νὰ γνωρίσωμεν κατὰ θετικὸν τινα τρόπον. Ἐνεκα δὲ τούτου εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, εἰς τὸν πίνακα τῆς Χρονολογίας, ἠναγκάσθημεν νὰ ἐρευνήσωμεν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ. Ἐκεῖθεν δ' ἐβοηθήθημεν ὑπὸ τοῦ θεοπνεύστου Ἀποστόλου, ὅστις παρέσχεν ἡμῖν τὸν πρὸς τοῦτο συνεκτικὸν κρίκον. Ἐμάθομεν δ' οὕτως ὅτι τὸ χρον-

κὸν διάστημα ἀπὸ τῆς Διαθήκης, κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Θάρα, τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀβραάμ, μέχρι τῆς ἐξόδου τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, εἶναι περίοδος ἐκ 430 ἐτῶν.

Εὐρίσκομεν δ' ἀκριβῶς τὴν κεκρυμμένην αὐτὴν περίοδον τὴν μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ καὶ τῆς ἐξόδου τοῦ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου, ὑπολογίζοντες πρῶτον τὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Θάρα μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ περίοδον, καὶ ἀκολουθῶς ἀφαιροῦντες τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν αὐτῶν ἐκ τῶν 430 ἐτῶν, τῆς περιόδου ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Θάρα ἕως τῆς Ἐξόδου ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου. Οὕτως :—

Ὁ Ἀβραάμ ἦτο 75 ἐτῶν ἡλικίας ὅποτε ἐγένετο ἡ πρὸς αὐτὸν Διαθήκη, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Θάρα (Γένεσ. ιβ'. 4), ὃ δὲ Ἰσαάκ ἐγεννήθη 25 ἔτη μετὰ ταῦτα. (Γένεσ. κα'. 5).

Ἐπομένως —

Ἀπὸ τῆς Διαθήκης μέχρι τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰσαάκ 25 ἔτη

Ἀπὸ τοῦ Ἰσαάκ μέχρι τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰακώβ
(Γεν. κε'. 26). 60 »

Ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰακώβ μέχρι τοῦ θανάτου
του (Γεν. μζ. : 28) 147 »

Ἐν συνόλῳ ἀπὸ τῆς Ἀβραμιαίας Διαθήκης μέχρι
τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ, ἔτη. 232 »

Ἀπὸ τῆς Διαθήκης μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ
Ἰσραὴλ ἀφῆκε τὴν Αἰγυπτὸν, ("Ἐξοδ. ιβ' 41),
κατὰ τὸ Πάσχα 430 »

Ἀφαιροῦντες ἐκ τούτων τὴν ἀπὸ τῆς Διαθήκης μέ-
χρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ περίοδον, ἔξ ἐτῶν 232 »

Ἔχομεν τὴν χρον. περίοδον ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ —

Ἰακώβ μέχρι τῆς Ἐξόδου, ἦτοι ἔτη. 198 »

Οὕτω, πᾶσα δυσκολία ἐν σχέσει πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς Ἐθνικῆς τοῦ Ἰσραὴλ ὑπάρξεως ἐκκαθαίρεται τελείως. Οὐδεμία δ' ἀμφιβολία ὑπάρχει διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ μέχρι τῆς Ἐξόδου περίοδος, ἥτις μέχρι τοῦδε διετελεῖ κεκρυμμένη, ἀπεκρύβη σκοπίμως μέχρι τοῦ ὠρισμένου καιροῦ, καθ' ὃν ἔδει ν' ἀποκαλυφθῇ. Εἰς ταῦτα νῦν προσθέτομεν τὰς εἰς τὸν Χρονολογικὸν Πίνακα ἀναγεγραφομένας περιόδους, ὥς ἑξῆς :—

Ἡ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ. μέχρι τῆς Ἐξόδου περιόδου,	198 »
Ὁ Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἐρήμῳ	40 »
Μέχρι τῆς διαιρέσεως τῆς Χαναάν	6 »
Ἡ περίοδος τῶν Κριτῶν	450 »
» » » Βασιλέων	513 »
» » τῆς Ἐρημώσεως	70 »
Ἀπὸ τοῦ πρώτου ἔτους τοῦ Κυρίου μέχρι τοῦ 1 Μ. Χ.,	536 »
Ἐν συνόλῳ, ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβ μέχρι τοῦ ἔτους 1 τῆς Χριστιανικῆς Χρονολογίας, ἔτη	1813 »
Ἀπὸ τοῦ 1 μ. Χ. μέχρι τῆς Σταυρώσεως, κατὰ τὸ Πάσχα, τὴν ἀνοίξιν τοῦ 33 Μ. Χ.—πλήρη ἔτη, κατὰ τὴν Ἐκκλησ. χρόνολ. τῶν Ἰουδαίων *	32 »
Ὀλόκληρος ἡ περίοδος καθ' ἣν ὁ Ἰσραὴλ ἀνέμενε διὰ τὴν βασιλείαν, ὑπὸ τὴν θείαν εὐνοίαν καὶ ἀναγνώρισιν,	1,845 ἔτη
Ὅπως εὖρωμεν τὸ μέτρον τοῦ διπλοῦ αὐτῶν, ὅποτε ἦν ὁ καιρὸς τῆς εὐνοίας, καὶ αὕτη ἤρχισεν ἐκδηλουμένη πρὸς αὐτοὺς, καὶ συνεπῶς αὕτη ἤρξατο ἀναχωροῦσα ἀπὸ τοῦ ὀνόματι Πνευματικοῦ Ἰσραὴλ, δὲν ἔχομεν εἰμὴ νὰ ἀριθμήσωμεν 1845 ἔτη ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως τοῦ 33 μ. Χ., καὶ ἔχομεν οὕτω τὸν χρόνον τοῦ Πάσχα τοῦ 1878 μ. Χ. Ἡ ἀνέγερσις αὐτῶν ἀπὸ τοῦ 1878 μέχρι τοῦ 1915 (τοῦ τέλους τῶν Καιρῶν τῶν Ἑθνῶν), ὑπὸ τὴν εὐνοίαν τοῦ Βασιλέως τὸν ὁποῖον οὗτοι ἀπέρριψαν, καὶ τὸν ὁποῖον περὶ τὸν χρόνον ἐκείνον θέλουσιν ἀναγνώρισει, ἀντιστοιχεῖ κατὰ τὴν διάρκειαν πρὸς τὰ 37 ἔτη τῆς πτώσεώς των, ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ οἶκος αὐτῶν ἀφέθη εἰς αὐτούς, τὸ 33ον Μ. Χ., μέχρι τῆς τελείας ἀνατροπῆς αὐτῶν ὡς λαοῦ, τὸ 70 Μ. Χ.	

* Ἐχομεν ἐξετάσει μέχρι τοῦδε πολλὰς θαυμαστὰς παραλλήλιας μεταξὺ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ αἰῶνος, τῆς σκιᾶς ἢ τοῦ τύπου, καὶ τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος; τῆς οὐσίας ἢ τοῦ ἀντιτύπου,

* Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἔτος τῶν Ἰουδαίων ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως. Το δὲ Πάσχα συνέπιπτε κατὰ τὴν 15ην ἡμέραν τοῦ πρώτου μηνὸς ἐκάστου νέου (Ἐκκλησιαστικοῦ) ἔτους.

καὶ ἐνταῦθα ἤδη ἀπεδείξαμεν ἀκριβῶς ἑτέραν τινά : ὅτι ἡ δ' ορκία τῶν δύο αἰώνων ἀντιστοιχεῖ ἐπακριβῶς — τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Εὐαγγελίου κληθείσης κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μισθνέχ ἢ τοῦ διπλασίου τῆς πρὸς τὸν Ἰσραὴλ δυσμενείας. Ἐνῷ δὲ ἄλλαι τῶν παραλληλιῶν εἰσιν ὄντως θαυμάσιαι, ἐξαιρετικῶς θαυμάσιοι τυγχάνουσιν οἱ τελευταῖοι χαρακτῆρες τῶν δύο αἰώνων — ὁ «θερισμὸς» αὐτῶν, οἱ θερισταὶ τῶν, τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ ὁ πρὸς τοῦτο ἀθιερωθεὶς χρόνος· τὰ πάντα συντρέχουσιν ὅπως παράσχωσιν ἡμῖν σαφῇ ὑποτύπωσιν τοῦ τελικοῦ ἔργου, τοῦ μέλλοντος τὰ ἐπιτελεσθῆ κατὰ τὸν θερισμόν, ὅστις εἶναι ἡ συντέλεια τοῦ αἰῶνος. Σημειώσατε ἐπιμελῶς τὰς ἀντιστοιχίας τῶν δύο τούτων θερισμῶν, ἐνῷ ἀνακεφαλαιοῦμεν τὸ περὶ τούτων συντόμως ἐν τοῖς ἑξῆς : —

ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΛΛΗΛΙΩΝ ΤΩΝ ΘΕΡΙΣΜΩΝ

Ὁ Ἰουδαϊκὸς αἰὼν ἔληξε μετὰ «θερισμοῦ», τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τῶν ἀποστόλων ἐκτελεσάντων τὸ ἔργον τῆς συγκομιδῆς τῶν καρπῶν, ὁ σπόρος τῶν ὁποίων εἶχε σπαρῆ ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως καὶ τῶν προφητῶν. «Ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, ἔλεγεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ θεάσασθε τὰς χώρας ὅτι λευκαὶ εἰσιν πρὸς θερισμόν. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ ἡμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασιν καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε» (Ἰωάν. δ'. 35—38). Τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος τοῦ Εὐαγγελίου ὡσαύτως καλεῖται θερισμὸς — «Ὁ θερισμὸς συντέλεια τοῦ αἰῶνός ἐστι» «Καὶ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ θερισμοῦ ἔρῳ τοῖς θερισταῖς· Συλλέξατε πρῶτον τὰ ζιζάνια, καὶ δήσατε αὐτὰ εἰς δέσμας,..... τὸν δὲ σῖτον συναγάγετε εἰς τὴν ἀποθήκην μου» — Ματθ. ιγ'. 39, 30.

Ὁ Ἰωάννης προεῖπε τὸ ἔργον καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ θερισμοῦ, εἰπὼν (Ματθ. γ', 12), «Οὐ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθαρετὴν τὴν ἄλωνα αὐτοῦ, καὶ συνάξει τὸ σῖτον αὐτοῦ [τοὺς ἀληθῶς Ἰσραηλίτας] εἰς τὴν ἀποθήκην [τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν]· τὸ δὲ ἄχυρον [τὰ ἀπορρίματα τοῦ ἔθνους] κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστω» — (ἐν θλίψει, ἥτις συνετέλεσεν αὐτοὺς ὡς ἔθνος). Ἐνταῦθα ἔλοβε